

intellectu statuenda, non solum ut habente veritatem, quod etiam simplici competit, sed ut cognoscen- te eandem, seu & rem ipsam & simul veritatem, id est rei & conceptus conformitatem.

XLIV. Hoc alij dicunt, veritatem subjective esse in compositione & simplici notitia: Objective tantum in compositione & divisione.

XLV. Hoc igitur iudicio in quo veritatem primo collocamus, mediante etiam in reliquis apprehensionibus ea dici potest, quatenus videlicet iudiciu, aut simile quid participat.

XLVI. Econtra ubi iudiciu illud, etiam in compositione abest, nec veritas, imò nec cognitio esse potest, cum intellectus, nihil verè cognoscat, priusquam iudicet, ut manifestum in dubijs, ubi assensum suspendimus, eò quod ignoremus, an revera illa extrema etiam in re conjuncta sint, sicut per compositionem apprehenduntur.

XLVII. Et licet in dubijs extrema illa per tertium aliquod inter se consentire ostendantur: tamen nec hoc aliter fieri potest, quam per compositionem mediij istius, cum utroq; extremo vel per divisionem ab altero: ut ita tertia mentis operatio aliam veritatem non agnoscat, nisi illam, quam in notitia hac, ut vocant, adhesivâ, consistere monstravimus.

XLVIII. Deinceps quidnam veritas illa sit seu quid super actum illum intellectus (quo tamen totum id quod veritate continetur, non comprehendimus) addat, videbimus.

XLIX. Non absolutum quid reale seu rem & modum ex natura rei ab ipso actu distinctum, ut aliqui volunt.

L. Cum hoc non solum contra autorum precipuorum sententiam, sed & vix intelligi aut explicari possit, quidnam illud absolutum sit, cum non possit esse separabile actu, nec inseparabile, neq; compleat actum: nec presupponat completum.

B 2

Est

Sonc. 16. M.
q. 17. cap. 8
d. 19. q. 3.